

Еднаква.

Имала майка едного сина
 Едного сина млади спа'а
 Во понеделникъ го посвѣршила,
 А во четвортокъ го оженила,
 А во петок—отъ аберь му дошолъ,
 На войска д' одитъ ендекъ да копатъ.
 Ке ъж оста'итъ млада не'еста
 Емъ тельосана, емъ каносана,
 Емъ каносана, нецеливана.
 И ми станала млада не'еста,
 Та що ми влезе въ мала градина,
 Що ми набрала киска босильокъ,
 И му порѣчвитъ млада не'еста:
 „Егиди море младо спаивче,
 Да си ъж скріешъ оваа киска,
 Да си ъж дѣржишъ деветъ години,
 Да ъж погле'ашъ киска босильокъ.
 Кога ке ми ти киска овенитъ,
 Тога ке ти сѣ пусто посвѣрша;
 Кога ке ти сѣ киска изгоритъ,
 Я тога пусто ке сѣ омѣжа.“
 И си ъж зеде младо спаивче
 И си ъж зеде киска босильокъ,
 Що си ъж кладе въ десна пазу'а,
 Що си ъж чува деветъ години,
 А на десета му ѣ текнало,
 Киска босильокъ ѣ погле'ало;
 Киска босильокъ ми овенела
 Ми овенела, ми загорела.
 Ендекъ ми копатъ и сѣлди ронитъ,
 Дури ендек—отъ го завадило.
 Си го догледа вѣрна дружина,
 Си го опитвитъ младо спаивче:
 „Егиди море младо спаивче,
 Младо спаивче, вѣрна дружина!
 Що ти сѣ тебѣ мошне нажали,
 Та олку плачишъ мошне умилно?